

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Mietteitä pyhitetystä elämästä

Todellinen menestys tässä elämässä tulee siitä, että pyhitämme elämämme – eli aikamme ja valintamme – Jumalan tarkoituksiin.

Nuorukaisena kävin New Yorkin maailmannäyttelyssä vuonna 1964. Yksi mieluisimmista pysähdyspaikoistani oli MAP-kirkon paviljonki vaikuttavine Suolajärven temppelin tornien jäljitelmineen. Siellä näin ensimmäisen kerran elokuvan *Ihmisen onnen etsintä*. Elokuvan kuvaus pelastussuunnitelmasta vanhin Richard L. Evansin kertomana vaikutti merkittävästi moniin vierailijoihin, minä mukaan luettuna. Vanhin Evans sanoi muun muassa:

”Elämä tarjoaa sinulle kaksi arvokasta lahjaa: toinen on aika, toinen valinnanvapaus – vapaus ostaa käytettävissäsi olevalla ajalla sitä, mitä haluat. Olet vapaa vaihtamaan aikasi jännittäviin huveihin. Voit vaihtaa sen alhaisten halujen tyydyttämiseen. Voit sijoittaa sen ahneuden tyydyttämiseen. – –

Sinullehan on annettu valinnanvapaus. Mutta nämä eivät ole edullisia kauppoja. Et saa niistä pysyvästi tyydytystä.

Sinun on tehtävä tili maan päällä elämiesi vuosien jokaisesta päivästä, jokaisesta tunnista, jokaisesta minuutista. Ja juuri *tässä* elämässä vaellat uskossa ja osoitat, että pystyt

erottamaan hyvän pahasta, oikean väärästä, pysyvän ilon pelkästä huvittelusta. Ja iankaikkinen palkintosi tulee perustumaan valintoihisi.

Jumalan profeetta on sanonut: ’Ihmiset ovat, jotta heillä olisi ilo’ – ilo, johon sisältyy elämän täyteys, elämä, joka on omistettu palvelemiseen, rakkauteen ja sopusointuun kotona, sekä rehellisen aherruksen hedelmät – Jeesuksen Kristuksen evankeliumin sekä sen vaatimusten ja käskyjen vastaanottaminen.

Vain niistä löydät totista iloa – onnea, joka ei katoa valojen, musiikin ja joukkojen myötä.”¹

Näistä sanoista käy ilmi se tosiasia, että meidän maanpäällinen elämämme on aikaan ja Luojamme antamiin valinnanmahdollisuuksiin kohdistuva taloudenhoitotehtävä. Sana *taloudenhoitotehtävä* tuo mieleen Herran pyhityksen lain (ks. esim. OL 42:32, 53), jolla on taloudellinen rooli mutta joka on ennen kaikkea selestisen lain sovellus elämässä täällä ja nyt (ks. OL 105:5). Pyhittäminen tarkoittaa jonkin erottamista tai vihkimistä pyhäksi, pyhiin tarkoituksiin omistetuksi. Todellinen menestys tässä elämässä tulee

siitä, että pyhitämme elämämme – eli aikamme ja valintamme – Jumalan tarkoituksiin (ks. Joh. 17:1, 4; OL 19:19). Niin tehdessämme me annamme Hänen nostaa meidät korkeimpaan päämääräämme.

Haluaisin tarkastella kanssanne viittä pyhitetyn elämän osatekijää: puhtaus, työ, fyysisen ruumiin kunnioittaminen, palveleminen ja rehellisyys.

Kuten Vapahtaja osoitti, pyhitetty elämä on puhdasta elämää. Vaikka Jeesus on ainoa, joka on elänyt synnittömän elämän, niin ne, jotka tulevat Hänen luokseen ja ottavat kannettavakseen Hänen ikeensä, saavat osansa Hänen armostaan, mikä tekee heistä sellaisia kuin Hän on, viattomia ja tahrattomia. Syvää rakkautta osoittaen Herra kehottaa meitä näillä sanoilla: ”Tekkää parannus, kaikki te maan ääret, ja tulkaa minun luokseni ja ottakaa kaste minun nimeeni, jotta te pyhittyisitte ottamalla vastaan Pyhän Hengen, jotta voitte seisoa tahrattomina minun edessäni viimeisenä päivänä” (3. Nefi 27:20).

Pyhittäytyminen tarkoittaa siis parannusta. Uppiniskaisuus, kapinallisuus ja järkeily on hylättävä ja korvattava alistuvuudella, korjaamisen halulla ja kaiken sen hyväksymisellä, mitä Herra saattaa vaatia. Tätä kuningas Benjamin kutsui luonnollisen ihmisen pois riisumiseksi, taipumiseksi Pyhän Hengen kutsuun ja tulemiseksi pyhäksi ”Kristuksen, Herran sovituksen kautta” (Moosia 3:19). Sellaiselle ihmiselle luvataan Pyhän Hengen jatkuvaa läsnäoloa, mikä lupaus muistetaan ja uudistetään joka kerta kun parannuksenhaluinen sielu nauttii Herran ehtoollisen sakramentin (ks. OL 20:77, 79).

Vanhin B. H. Roberts kuvasi kerran tätä prosessia näillä sanoilla: ”Ihminen, joka siten vaeltaa Jumalan valossa ja viisaudessa ja voimassa, saa viimein pelkästä yhteyden voimasta omakseen

Jumalan valoa, viisautta ja voimaa – kutoen nuo kirkkaat säteet jumalaliseksi ketjuksi, yhdistäen itsensä iki-ajoiksi Jumalaan ja Jumalan itseensä. Tämä [on] Messiaan salaperäisten sanojen 'sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa' pääsisältö – sen ylemmäs ei inhimillinen suuruus voi ylittää.”²

Pyhitetty elämä on työteliästä elämää. Jo varhain elämässään Jeesus teki sitä, mikä oli Hänen Isänsä (ks. Luuk. 2:48–49, vuoden 1938 käännös). Jumala itse saa kirkkauden työstään lastensa kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi (ks. Moos. 1:39). Luonnollisesti me haluamme osallistua Hänen työhönsä Hänen kanssaan, ja niin tehdessämme meidän tulisi käsittää, että kaikki rehellinen työ on Jumalan työtä. Thomas Carlylen sanoin: ”Kaikki rehellinen työ on pyhää; kaikessa rehellisessä työssä, vaikkapa vain rehellisessä käten työssä, on jotakin jumalallista. Kaikkialla maailmassa tehty työ huipentuu taivaassa.”³

Jumala on suunnitellut tämän kuolevaisen olemassaolon sellaiseksi, että se vaatii miltei alinomaista ponnistelu. Mieleeni tulevat profeetta Joseph Smithin yksinkertaiset sanat: ”Lakkaamalla työtä tehden pystyimme hankimaan riittävän toimeentulon” (JS–H 55). Työllä ylläpidämme ja rikastamme elämää. Sen ansiosta selviydymme kuolevaisuuden pettymyksistä ja murhenäytelmistä. Kovalla työllä ansaittu

saavutus antaa omanarvontuntoa. Työ rakentaa ja jalostaa luonnetta, luo kauneutta ja on toistemme ja Jumalan palvelemisen välikappale. Pyhitetty elämä on täynnä työtä, toisinaan yksitoikkoista, toisinaan vähäpätöistä, toisinaan heikosti arvostettua, mutta aina se kehittää, luo järjestystä, ylläpitää, kohottaa, palvelee, tavoittelee.

Ylistettyäni työtä minun on lisättävä hyväntahtoinen sana ajanvietteestä. Aivan samoin kuin rehellinen uurasus, lepokin on suloista. Tervehenkinen virkistäytyminen on työn ystävä ja vakaannuttava kumppani. Musiikki, kirjallisuus, kuvataide, tanssi, näytelmätaide, urheilu – ne kaikki voivat ajanvietteenä rikastaa ihmisen elämää ja edelleen pyhittää sitä. Samalla lienee tarpeetonta sanoakaan, että suuri osa siitä, mitä nykyään sanotaan viihteeksi, on karkeaa, halventavaa, väkivaltaista, mieltä turruttavaa ja hukkaan heitettyä aikaa. Niin yllättävää kuin se onkin, tervehenkisen ajanvietteen löytäminen vaatii toisinaan kovaa työtä. Kun viihde muuttuu hyveellisestä paheelliseksi, siitä tulee pyhitetyn elämän tuhojoo. ”Ja nyt, varokaa – ettette katso sellaisen, mikä on pahaa, olevan Jumalasta” (Moroni 7:14).

Pyhitetty elämä kunnioittaa ihmisen fyysisen ruumiin verratonta lahjaa, itse Jumalan kuvaksi luotua. Kuolevaisuuden keskeisenä tarkoituksena on, että jokainen henki saa sellaisen ruumiin

ja oppii käyttämään moraalista tahdonvapautta lihamajassa. Fyysinen ruumis on välttämätön myös korotukselle, joka tulee ainoastaan fyysisen ja hengellisen täydellisessä yhdistymisessä, kuten näemme rakkaassa, ylösnousseessa Herrassamme. Tässä langenneessa maailmassa elämä on joskus tuskallisen lyhyt; joidenkuiden ruumis on epämuodostunut, murtunut tai vaivoin kykenevä ylläpitämään elämää. Elämä on kuitenkin kyllin pitkä kullekin hengelle, ja jokainen ruumis kelpaa nousemaan ylös.

Ne jotka uskovat, että meidän ruumiimme ei ole mitään muuta kuin kehityssattuman tulos, eivät tunne olevansa tilivelvollisia Jumalalle eivätkä kenellekään muulle siitä, mitä he tekevät ruumiillaan tai ruumiilleen. Meidän, joilla on todistus kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisen ja kuoleman jälkeisen iankaikkisuuden avarammasta todellisuudesta, täytyy kuitenkin tunnustaa, että meillä on velvollisuus Jumalaa kohtaan, mitä tulee tähän Hänen fyysisen luomistyönsä kruunavaan saavutukseen. Paavalin sanoin:

”Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppele? Tämän Hengen on Jumala antanut asumaan teissä. Te ette itse omista itseänne,

sillä Jumala on ostanut teidät täydestä hinnasta. Tuottakaa siis ruumiillanne Jumalalle kunniaa [ja hengelänne, joka on Jumalan]!” (1. Kor. 6:19–20; ks. vuoden 1776 käännös.)

Näitä totuuksia ja presidentti Thomas S. Monsonin viime huhtikuun yleiskonferenssissa antamia ohjeita arvossa pitäen emme todellakaan haluaisi tärvellä ruumistamme esimerkiksi tatuoinneilla tai heikentää sitä esimerkiksi huumeilla tai häpäistä sitä esimerkiksi esiaviollisilla suhteilla, aviorikoksella tai säädyttömällä pukeutumisella.⁴ Koska tämä ruumis on henkemme työväline, on tärkeää, että me huolehdimme siitä niin hyvin kuin voimme. Meidän tulee pyhittää sen voimat palvelemiseen Kristuksen työssä ja sen edistämiseen. Paavali sanoi: ”Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi” (Room. 12:1, vuoden 1938 käännös).

Jeesus osoitti, että pyhitetty elämä on palvelevaa elämää. Tunteja ennen kuin Hänen sovituksensa tuska alkoi, Hän pesi nöyrästi opetuslastensa jalat ja sanoi heille:

”Jos nyt minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tulee myös teidän pestä toisenne jalat.

Minä annoin teille esimerkin, jotta tekisitte saman minkä minä tein teille.

Totisesti, totisesti: ei palvelija ole herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi.” (Joh. 13:14–16.)

Ne, jotka kulkevat vähin äänin ja ajattelevaisesti ympäri maata hyvää tehden, tarjoavat mallin pyhityksestä. Kukaan meidän aikanamme ei sisällytä tätä piirrettä päivittäiseen elämäänsä täydellisemmin kuin presidentti Thomas S. Monson. Hän on kehittänyt kuulevan korvan, joka pystyy erottamaan vaimeimmankin Hengen kuiskauksen jonkun sellaisen tarpeesta, jonka hän voi tavoittaa ja jota hän voi auttaa. Thomas Monson reagoi usein yksinkertaisilla teoilla, jotka vahvistavat jumalallisen rakkauden

ja tietoisuuden, mutta aina, aina hän reagoi.

Olen löytänyt isoisäni ja isoäitini Alexander DeWitt ja Louise Vickery Christoffersonin elämästä sellaisen pyhittäytymistapauksen. Isoisä oli voimakas mies ja hyvä lampaiden keritsijä ennen sähkökeritsimien aikaa. Hänestä tuli niin hyvä, että hän saattoi sanoa: ”Yhtenä päivänä keritsin 287 lammasta ja olisin voinut keritä yli 300, mutta lampaat loppuivat kesken.” Vuonna 1919 hän keritsi yli 12 000 lammasta ja ansaitsi noin 2 000 dollaria. Rahoilla hän olisi voinut laajentaa maatilansa huomattavasti ja kohentaa kotiaan, mutta johtavilta veljiltä tuli kutsu palvella Etelävaltioiden lähetyskentällä, ja hän otti kutsun vastaan Louisen täydellä tuella. Hän jätti kotiin vaimonsa (joka odotti tuolloin heidän ensimmäistä poikaansa, minun isääni) ja heidän kolme tytärtään sekä lampaiden keritsemisestä saadut rahat. Palattuaan riemumielin kotiin kahta vuotta myöhemmin hän totesi: ”Olimme tulleet toimeen säästöillämme ne kaksi vuotta, ja meillä oli jäljellä 29 dollaria.”

Pyhitetty elämä on nuhteetonta elämää. Näemme sitä aviomiheessä

ja vaimossa, ”jotka pitävät avioliittolupaukset kunniaa olemalla täysin uskollisia”⁵. Näemme sitä isässä ja äidissä, jotka ovat osoittaneet pitävänsä tärkeimpänä asianaan avioliittonsa ravitsemista sekä lastensa fyysisen ja hengellisen hyvinvoinnin varmistamista. Me näemme sitä niissä, jotka ovat rehellisiä.

Vuosia sitten tutustuin kahteen perheeseen prosessissa, jossa yhteisomistuksessa ollut kaupallinen yritys jaettiin. Päämiehet, kaksi miestä, jotka olivat ystäviä ja saman kristillisen seurakunnan jäseniä, olivat perustaneet yrityksen vuosia aiemmin. Heillä oli yleisesti ottaen hyvä suhde liikekumppaneina, mutta kun he vanhenivat ja seuraava sukupolvi alkoi osallistua liiketoimintaan, syntyi ristiriitoja. Lopulta kaikki osapuolet päättivät, että olisi parasta jakaa varat ja lähteä eri teille. Toinen alkuperäisistä osakkaista laati lakimiestensä kanssa salajuonen varmistukseensa jaossa itselleen huomattavan taloudellisen edun toisen osapuolen ja tämän poikien kustannuksella. Yksi pojista valitti osakkaiden kokouksessa tästä epäoikeudenmukaisesta kohtelusta ja vetosi ensimmäisen osakkaan kunniaan ja kristillisiin uskonkäsitteisiin. ”Tiedäthän sinä, ettei tämä ole oikein”, hän sanoi. ”Kuinka voisit käyttää jotakuta tällä tavalla hyödyksesi, varsinkin veljeä samassa kirkossa?” Ensimmäisen osakkaan lakimies tiuskaisi takaisin: ”Kasva aikuiseksi! Kuinka voit olla noin lapsellinen?”

Rehellisyys ei ole lapsellisuutta. Lapsellista on olettaa, ettemme olisi tilivelvollisia Jumalalle. Vapahtaja julisti: ”Minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille – –, niin että niin kuin ihmiset ovat korottaneet minut, samoin Isä korottaisi ihmiset seisomaan minun edessäni tuomittavina teoistaan, olivatpa ne hyviä tai olivatpa

ne pahoja” (3. Nefi 27:14). Se, joka elää pyhitettyä elämää, ei pyri käyttämään toista hyväkseen vaan kääntää pikeminkin toisen posken, ja jos häneltä vaaditaan paitaa, hän antaa viittansakin (ks. Matt. 5:39–40). Ankarimmin Vapahtaja nuhteli tekopyhiä. Tekopyhyys on hirvittävän tuhoisaa paitsi tekopyhälle myös niille, jotka näkevät hänen käyttäytymisensä tai tietävät siitä, etenkin lapsille. Se on uskoa tuhoavaa, kun taas kunnia on viljavaa maata, jossa uskon siemen menestyy.

Pyhitetty elämä on kaunista. Sen voima ja seesteisyys ovat kuin sangen hedelmällinen puu, ”joka on istutettu hyvään maahan puhtaan virran partaalle ja joka tuottaa paljon arvokasta hedelmää” (OL 97:9). Erityisen merkityksellistä on pyhitetyn miehen tai naisen vaikutus muihin, etenkin niihin, jotka ovat läheisimpiä ja rakkaimpia. Monien niiden pyhittäytyminen, jotka ovat olleet ennen meitä, ja muiden, jotka elävät keskuudessamme, on auttanut laskemaan meidän onnemme perustan. Samalla tavalla tulevat sukupolvet saavat rohkeutta teidän pyhittävyydestä elämästänne ja tunnustavat olevansa velkaa teille kaikesta siitä, mitä heillä on ja millä on todellista merkitystä. Rukoilen, että me pyhittäisimme itsemme Jumalan poikina ja tyttärinä, ”että me hänen ilmestyessään olisimme hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on; että meillä olisi tämä toivo” (Moroni 7:48; ks. myös 1. Joh. 3:2). Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Ihmisen onnen etsintä*, Multivideo 1, 1964.
2. B. H. Roberts, ”Brigham Young: A Character Sketch”, *Improvement Era*, kesäkuu 1903, s. 574.
3. *Past and Present*, 1843, s. 251.
4. Ks. ”Valmistautuminen tuo siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 64–67.
5. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, lokakuu 2004, s. 49.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Asioista, joilla on eniten merkitystä

Jos teidän on vaikeaa tuntea riemua elämän ja sen kiireisen tahdin ja monien paineiden vuoksi, niin ehkäpä nyt on hyvä aika keskittyä uudelleen siihen, millä on eniten merkitystä.

On merkittävää, kuinka paljon voimme oppia elämästä tutkimalla luontoa. Tiedemiehet voivat esimerkiksi katsoa puun renkaita ja tehdä päteviä arvauksia siitä, millaisia ilmasto ja kasvuolosuhteet olivat satoja ja jopa tuhansia vuosia sitten. Yksi niistä asioista, joita opimme tutkimalla puiden kasvua, on se, että niinä aikoina, kun olosuhteet ovat ihanteelliset, puut kasvavat normaaliin tahtiin. Mutta aikoina, jolloin kasvuolosuhteet eivät ole ihanteelliset, puut hidastavat kasvuaan ja käyttävät energiansa säilymisen kannalta välttämättömiin perusasioihin.

Jotkut teistä saattavat tässä vaiheessa ajatella: ”Tuo kaikki on oikein hienoa ja hyvää, mutta mitä tekemistä sillä on lentämisen kanssa?” Antakaa-han kun kerron.

Oletteko koskaan olleet lentokoneessa ja kokeneet turbulenssin? Yleisin turbulenssin aiheuttaja on äkillinen muutos ilman liikkeissä, mikä saa lentokoneen heilahtelemaan, kallistumaan ja vaappumaan. Vaikka koneet on rakennettu kestämaan paljon kovempaa turbulenssia kuin mihin normaalilla lennolla voi joutua, se voi

silti olla matkustajista huolestuttavaa.

Mitä luulette lentäjien tekevän, kun he joutuvat turbulenssiin? Harjoitteleva lentäjä saattaa ajatella, että nopeuden lisääminen on hyvä strategia, koska se vie turbulenssin läpi nopeammin. Mutta se voi olla väärä ratkaisu. Ammattilentäjät ymmärtävät, että turbulenssin läpi voi lentää optimaalisella nopeudella, joka minimoii turbulenssin kielteiset vaikutukset. Ja suurimman osan aikaa se tarkoittaa nopeuden vähentämistä. Sama periaate soveltuu myös tiessä oleviin hidasteisiin.

Siksi hyvä neuvo epäsuotuisissa olosuhteissa on hidastaa vähän, vakauttaa kurssi ja keskittyä olennaisiin asioihin.

Nykyajan elämän tahti

Tämä on yksinkertainen mutta ratkaiseva ohje opittavaksi. Tämä ohje voi tuntua loogiselta, kun on kyse puista tai turbulenssista, mutta on yllättävää, kuinka helppoa on unohtaa se, kun on kyse näiden periaatteiden soveltamisesta omaan jokapäiväiseen elämäämme. Kun stressitaso kohoaa, kun joutuu ahdinkoon, kun murhenäytelmä osuu kohdalle, me pyrimme